

Competiția EducaTIFF – Tineri Critici de Film, ediția a 8-a

Marele Premiu

ALINA BÎRDÎZĂU

Cls. a X-a, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, prof. Coordonator Viorelia Popa

“Vezi să nu!”

“Vezi să nu!” este un film care pune accentul pe viața cotidiană a unor adolescenți și, de asemenea, încearcă să trateze una din marile probleme ale acestei perioade zbuciumate din viața fiecăruia, și anume, acceptarea în anumite grupuri sau cercuri care le influențează într-un fel sau altul activitatea zilnică.

Laura, protagonista filmului, este o adolescentă de 16 ani. O fire rebelă, independentă și încăpățânată, încearcă să intre într-o echipă de parkour, aceasta fiind pasionată de sărituri și cățărări. În tradiția romană, numele “Laura” înseamnă curaj, victorie și încredere. Chiar dacă are un stil aparte, în film mereu este o apariție fermecătoare, iar trăsăturile fine ale acesteia îi dau un aer sofisticat. Cu toate acestea, în spatele unei apariții simpatice, se ascunde o fată determinată și energetică. Acest lucru s-ar putea traduce printr-o latură combativă și temerară, printr-un anumit spirit de contradicție dintre aspect și caracter.

Filmul începe cu cadrul în care Laura se antrenează pe o platformă de teleschi, un loc unde se afla mai aproape de cer, cuvânt folosit deseori pentru a simboliza absolutul aspirațiilor omului. Un alt cadru o ilustrează pe Laura făcând cățărări pe un munte împreună cu tatăl său, acesta obligând-o și asigurând-o că este în siguranță. Pentru o clipă a avut un moment de ascensiune, iar mai apoi unul de coborâre bruscă, deoarece era să cadă de pe munte, dar a fost protejată de frânghia din jurul ei. Muntele este simbol al supremației și, de asemenea, este punctul de întâlnire dintre cele două lumi: lumea spirituală și lumea materială. Datorită acestei experiențe, a ajuns să se teamă de frânghii, mai târziu afirmând că le urăște cu desăvârșire. După micul incident, Laura primește un mesaj care o determină să se întoarcă acasă, unde prietena sa Kaja o

aștepta. Cât despre relația ei cu mama sa, nu era una tocmai bună, deoarece aceasta încerca să-și refacă viața în urma unui divorț și totodată îi interzice Laurei să practice parkour-ul. Parkour-ul este un sport liber și independent, care te ajută să treci peste orice obstacol, deoarece atunci când alergi, gândurile aleargă și ele, dar în altă direcție. Parkour-ul și cățărutul sunt două sporturi puse în antiteză, datorită modului lor de desfășurare. Parkour-ul este un sport liber, un sport în care ești liber să faci orice mișcare, pe când la cățărări orice mișcare trebuie să fie gândită și bine pusă la punct pentru a nu cădea de la mii de metri altitudine. Un alt aspect care diferențiază cele două sporturi este că la parkour nu depinzi de nimeni, iar atunci când te cațeri, viața ta depinde de acea frânghie și mâinile persoanei la care ți-ai lăsat-o. Laura a început să practice parkour-ul datorită lui Luky, un băiat de care era îndrăgostită, gândindu-se că poate așa se poate apropia mai mult de el și poate că, într-un final, sentimentele vor fi reciproce. Într-una din zile, când Laura voia să meargă la antrenamente, aceasta a leșinat în lift unde a avut parte de o adevărată trăire. Liftul poate fi comparat cu un portal spre o altă dimensiune, deoarece a transferat-o într-o altă lume, o lume ideală unde Luky o iubea. Această lume dezvăluie partea feminină a Laurei, deoarece era îmbrăcată cu o rochie ca de prințesă, dar partea sa sportivă nu dispăruse datorită tenișilor pe care îi purta. Luky apare și el în acest vis în ipostaza în care o sărută pe Laura. Protagonista este trezită de un vecin, iar mai apoi este dusă de mama sa la psiholog. Acolo, Laura se joacă cu un balon alb cu heliu care este legat de o frânghie. În această ipostază, balonul poate fi comparat cu Laura, deoarece ambii voiau să fie liberi, dar erau legați de ceva ce mereu îi trăgea înapoi, iar atunci când erau eliberați se loveau de câte un obstacol, balonul se lovea de tavan, iar Laura de iubirea pentru Luky. După această experiență, viața fetei se desfășoară normal, iar într-o seară Luky o surprinde plăcut, invitând-o să-i arate ceva. Aceștia escaladează un panou publicitar, unde Laura își dezvăluie sentimentele sale față de el, sărutându-l. Luky nu se arată deloc impresionat de sentimentele Laurei, spunându-i mai apoi că trebuie să plece. O zi mai târziu, în lift, se întâlnește cu Denisa, iubita lui Luky, iar în momentul coborârii, Laura s-a întors din nou în acea lume perfectă, dar de această dată, e transformată într-o lume a coșmarurilor, deoarece Luky i-a mărturisit dragostea pentru Denisa, iar mai apoi a fost umilită în fața persoanelor dragi. Ulterior, în visele sale, a început să apară un câine de culoare neagră, care, se pare că o urmărea peste tot. Câinele este un simbol cu conotații pozitive, semnificând protecția, loialitatea. Adeseori, acest animal este dovadă a iubirii oarbe și a supunerii. De asemenea, câinele poate fi considerat și animal psihopomp, deoarece o trece pe Laura dintr-o lume în alta. Între Laura și

acel câine s-a creat o legătură foarte puternică, iar în urma aceluia vis a apărut și în lumea reală, amândoi fiind în aceeași situație, adică pierduți. Labirintul în care îl căuta pe Luky poate fi asemănat cu încăperile întunecate ale subconștientului. Labirintul este un simbol al obsesiei, al dorinței și al fricii. Deși Laura credea că îl caută pe Luky, mai târziu a constatat că de fapt că singura persoană pe care o căuta era ea însăși. În cele din urmă, protagonistul a reușit să-și dea seama că dragostea sa pentru parkour este mult mai importantă decât cea pentru Luky.

În acest film, realitatea și fantasticul se întrepătrund, la un moment dat, nemaștiind când visează sau nu, deoarece elementele din vis au pătruns și în lumea reală.

În finalul filmului, Laura apare ca fiind o nouă persoană, mult mai matură ca la început și mult mai echilibrată emoțional. Ultima scenă a filmului o prezintă pe Laura legănându-se în telescaun, care, de asemenea, este susținut de frânghii, frânghii care îi dau sentimentul de protecție părintească. Balansul pe care îl face cu scaunul poate fi asemănat cu pendularea dintre imaginație, care este infinită, și realitatea în care trăiește.